

Åsgranskog

Definition.

Grandominerade skogar på rullstensåsar eller på sandiga marker invid basen av åsarna. Skogarna har uppkommit genom naturlig förnygring på marker som kan antas ha varit kontinuerligt bevuxna med gran under flera trädgenerationer och har ett påtagligt inslag av äldre gran.

Kännetecken.

Granbestånd med kontinuitet på åsar eller åsmaterial finns främst i skyddade lägen, till exempel längs med sluttningar mot sjöar, vattendrag och våtmarker samt fläckvis i åsgropar och andra sänkor, men även i torrare lägen. Dessa bestånd är ofta beskuggade och har en hög markfuktighet och skiljer sig på så sätt från andra mer genomblåsta och solexponerade talldominerade bestånd. I jordbruksbygder har åsgranskogen ofta utnyttjats som skogsbetesmark.

Utmärkande för många åsgranskogar är ett risfattigt fältskikt och gamla välutvecklade och fukthållande barrmattor under grova granar. Denna barrförna är ett viktigt substrat för många svampar. I norra Sverige förekommer granklädda åsryggar i eller i anslutning till myrmarker. Sandiga marker är relativt lätta att spåra i geologiska kartor. Ytterligare information finns ibland i länsstyrelsernas grusinventeringar.

Signalarter.

Grönpyrola, ryl, bombmurkla, flattoppad klubbsvamp, olika korallfingersvampar och marktaggsvampar. Se också boken Signalarter, sid. 24 (Skogsstyrelsen 2000).

